

— Твоя вода, а ны се ще идемъ подирь васъ трохы-тѣ да подбирамы, а може и да потрѣбувамъ.

— Не пуца великы-атъ князь, отговорихъ имъ.

— Защо не пуца? заръ ны отхождамы съ васъ да ся дѣлимъ. Ны ще ся дѣлимъ съ чернж-тж птицж! Не щете ли забрани и ней да фрѣчи подирь васъ, отговорихъ тѣ срѣдито.

— Зимѣте баримъ стотинж за проводници, рече кдинъ, тачи мигнж на другари-тѣ си, и имъ каза на свой-атъ языкъ, нека земжтъ стотинж, тачи дето има мѣсто за стотинж, тамъ има мѣсто и за цѣлж ординж.

— Не ни трѣбувате, отговорихъ имъ.

— Ако не трѣбува, не трѣбува, ны не ся наврѣзвамы на силж, ще ся канте сениѣ, отговорихъ Печенѣзи-тѣ, наметнжхж забунты-тѣ си, въсѣднжхж коникѣ-тѣ и си отидохж.

— Подирь покрыты-атъ велико-князевъ корабъ излазяхж отъ скелж-тж по два, по два корабы-тѣ съ пѣсни и съ свирни. Стара-та княгыня Ольга испровождаше сына си со слъзи. Ты имаше по-вече отъ седемдесетъ години. Народ-атъ стоимше на вскрай рѣкж-тж. Дай вамъ,